

De col·laboració

De titulars

I

ACOLLINT-ME a la benvolença del BUTLLETÍ, vinc per ocupar-me d'un assumpte interessantíssim per a la classe, com és el dret i *deure* que tenia de cobrar, sense bonificació ni descompte de cap mena, el sou que tenim assenyalat per la Llei, com a retribució a l'exercici del càrrec de Metge Titular i Inspector de Sanitat.

Sobradament sabem que els Metges deixem d'ingressar, tots els anys, moltes pessetes, per negligència, unes voltes, per commiseració, d'altres, per mala fe del client, quasi sempre.

Assistim gratuïtament els pobres (i ho fem amb gust). Acceptem places no gens o ben poc retribuïdes i ens barallem per pescar-ne una: Deixem de cobrar comptes i rebaixem factures amb molta freqüència.

Quan la malaltia estén ses grapes damunt els individus d'una família, minvant sos recursos econòmics, no sols no cobrem sinó que contribuïm a la subscripció oberta per a sufragar les despeses (els nostres honoraris no es consideren com a tals); i, com si no n'hi hagués prou amb tants regals a particulars i juntes de tota mena, fem més: donem quasi de franc el fruit de nostre treball al Municipi, entitat que, malgrat consignar en sos pressupostos, com a preferent, la quantitat assenyalada per la Llei, i cobrar-la del contribuent, l'esmerça en altres atencions tal volta contràries al fi a què l'ha destinada.

I això no ho fem per negligències ni per llàstima, puix ningú no en surt directament beneficiat; si sofrim tals pèrdues equivalents a moltes mils pessetes, entre tots els Metges de Catalunya, es degut a la impossibilitat de sostenir individualment una lluita superior a les nostres forces, lluita de la qual en sortiríem mal parats, la majoria dels companys.

Per altra part, n'hi ha que amb sa actitud d'inexplicable resistència, si no impossibiliten

del tot la favorable resolució d'aquest assumpte, la dificulten en gran manera amb sos *distingos*.

Que tenim dret de cobrar la quantitat total, assenyalada, l'any 1905 amb l'augment de 500 pessetes, decretat recentment, més el 10 per 100 en concepte de serveis sanitaris, cap company no ho nega obertament. El que sovint mou a dubtes a molts, és si de la nostra valentia, en demanar el tot o res, en sortiríem beneficiats.

Alleguen alguns que els Ajuntaments prendrien represàlies en forma d'amonestacions, suspensions de sou o multes fins arribar a la separació del càrrec. Altres temen que s'allargaria la llista de pobres en forma tal que comprendria la totalitat de la població obrera, base i puntal avui de la nostra "conducta".

El que és a bastament cert, és que de la pèrdua ocasionada amb aquestes temences, com de la major part dels problemes que lamentem, en tenim la culpa nosaltres, els Metges.

En la província de Girona, començant per la Capital, seguint per els caps de Partit i acabant per les poblacions rurals, l'Alcalde que ens fa tanta de por era el Metge en moltes ocasions. Recordo que en una Assemblea anyal de les celebrades pel Col·legi, en aixecar-se a parlar un company, en to satíric, contra els Alcaldes *monterrilles*, va trobar-se amb la sorpresa que eren alcaldes del seu poble, la meitat dels assistents i allí on, de fet, el metge no ocupava la poltrona presidencial, influïa sovint en les qüestions municipals. Circumstancialment, la cosa ha canviat.

Naturalment, que en ocupar un metge l'Alcaldia, li era fàcil de cobrar o fer cobrar als companys el sou manat, ja que es donà el cas que per gestions fetes per la Junta del Col·legi prop del Governador, aquest denegava l'aprovació als pressupostos que no complien la condició explícitament manada en distints Rs. Os i Rs. Ds. de consignar la quantitat total, segons la Llei.

De fer-ho així tindriem la qüestió resolta en les tres quartes parts dels Ajuntaments; un esperit de rectitud i moralitat mal entesa els en privà. Lluny de mon ànim, flagellar-los amb una crítica despietada; cregueren son procedir noble i, si més no, la intenció ho era. Clarament els ho reconec. De més a més, amb son procedir han conquistat consideració i popularitat. La por de perdre aquestes coses, amb les quals res no es compra, és el que fa témer les fantasmagòriques represàlies, fent molt poc favor a la solidesa de la nostra reputació moral i científica. Complim el nostre deure i seran respectats els nostres drets.

Movent-nos dintre l'esfera legal, és de covard la temença; redrecem-nos, passem per damunt d'aquestes petiteses, i no ho dubteu, nostre serà el triomf.

Parlem ara de la inclusió de veïns a les llistes de beneficència. No tracto pas de negar sa possibilitat; per contra, ho accepto com un fet cert i positiu. Tampoc això faria vacillar ma ferma decisió de tocar-ne les conseqüències. Tinc la seguretats que si això es feia, la majoria dels nous inclosos a la primera ocasió, en precisar, per primera volta, els nostres serveis, demanarien ésser-ne exclosos. Als rics heu de témer; ells són qui sovint regategen el preu dels nostres serveis; quasi mai el treballador no posa dubtes a pagar ben al contrari, reconeix sovint la insuficiència del pagament amb què, per manca de recursos econòmics, recompensa els nostres serveis.

El treballador despèn sos diners i té son orgull: Vol pagar i fugir amb horror de l'Hospital i de les llistes de beneficència.

Altre argument és esgrimit contra la tan repetida reforma: l'haureu sentit mantes vegades en boca de companys. Em refereixo al concepte que fóren massa ben recompensats, per la poca feina que dóna el càrrec, en cobrar íntegre el sou de la Titular. No cal emprar paraules per rebatre tal argument, és que el nostre treball es mesura per la quantitat d'esforç desenrotllat? Desenganyem-nos: L'únic, el sol obstacle per a aconseguir el nostre millorament material resideix en nosaltres mateixos.

Despullem-nos d'aquesta immotivada por i acceptem, en tot, l'esperit de les lleis, car si havem de complir-ne d'onoroses, acceptem-les aiximateix quan ens sien favorables i no vulguem, en tal cas, ajudar a burlar-les.

En altre pròxim article parlaré de les raons en apoi del nostre dret, així com de la manera de fer-nos-el valer.

RAMON VILARDELL

Besalú, 30 gener 1926.

Nota.—Ja sé que s'ha nomenat una Junta que, dintre els quatre Col·legis catalans, tracta de resoldre la qüestió objecte d'aquestes ratlles; mes, com sia que amb sa passivitat allarga indefinida l'actitud de resistència més amunt apuntada, és per això que les poso en evidència.

Si veig l'article publicat, en el segon parlaré de l'actuació de dites Juntes, sempre sota el meu criteri personal avalat amb la firma.

L'Hospital de la Santa Creu i els Ajuntaments de Catalunya

Fa ben pocs dies, en la premsa diària llegírem un ponderat article firmat per un zelós Administrador de l'Hospital de la Santa Creu, en qual article es feia resaltar l'injustícia que envers els pobres i l'Hospital comenten molts Ajuntaments de Catalunya que sense cap escrúpol envien als nosocomis barcelonins els seus malalts indigents, sense pensar en l'aclaparador dèficit que damunt d'ella pesa i a l'obligació moral i de justícia que tots els municipis tenen en procurar eixugar.

I per aquest camí demanava, posant per endavant honrosos, pero escassos exemples, que tots els Ajuntaments catalans que no tenen resolt per ells mateixos el problema d'hospitalització dels indigents, auxiliessin l'Hospital de la Santa Creu amb quantitats anuals petites que amb facilitat eixugarien l'espantable dèficit de més de 700.000 pessetes a dit Hospital.

Llegírem la demanda amb simpatia, ens encengué d'indignació el pensar amb la coquinesa de